

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτῆσια δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθῆναι, 12 Ἰανουαρίου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 7

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ ἀγαπημένος τοῦ ὅμως πάντα ἔμενε ὁ μικρὸς Ζουάν πού ἡ ἡλικία τοῦ πλησίαζε τὴ δική του περισσό-
τερο ἀπ' ὧλων τῶν ἄλλων παιδιῶν, μ' ὅλο πού ἦταν δυὸ χρόνια μικρό-
τερός του, καὶ ἡ Αὐγούλα, τὸ στερ-
νοπούλι τῆς κυρίας Ντυπλεῖξ πού δὲν
μποροῦσε ἀκόμη νὰ περπατήσῃ καλά.

Ὁ Ντάρλι ἦταν ὁ σύντροφος τοῦ
Ζουάν στὰ παιχνίδια καὶ σὲ λίγο ἔ-
γινε ὁ σύντροφός του καὶ στὰ μαθή-
ματα. Μὰ ὁ Ἰνδὸς μαθητὴς μὲ τὴν
ἐπιμέλεια καὶ τὴ φιλομάθειά του δὲν
ἄργησε νὰ ξεπεράσῃ τὸν κρεολὸ μα-
θητὴ πού ἦταν ἰδιότροπος, πεισμα-
τάρης, χαϊδεμένος σὲ σημεῖο ἀπερί-
γραπτο, καὶ μὲ λίγα λόγια σιωτὸς
τεμπελχανᾶς. Ποτέ του δὲν εἶχε διά-
θεση νὰ μάθῃ τὰ μαθήματά του καὶ
τὴν ἐποχὴ πού ὁ Ντάρλι εἶχε μάθει
κίόλας νὰ διαβάξῃ ἀβίαστα, αὐτὸς
μόλις ἤξερε νὰ ξεχωρίσῃ τὰ γράμμα-
τα τοῦ ἀλφαβήτου, καὶ μὲ μεγάλη
δυσκολία χάραιε μερικὰ ὀρθοσκα-
λίσματα στὴν τριανταφυλλιά ἄμμο
πού ἦταν στρωμένη σ' ἓνα μεγάλο
δίσκο ἐξέπιτηδες γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ,
ἐνῶ ὁ Ντάρλι γέμιζε ὁλόκληρες κόλ-
λες μὲ καλλιγραφία. Ὡστόσο ὕστερα
ἀπὸ λίγον καιρό, ἡ φιλοτιμία γιὰ νὰ
μὴ μείνῃ πίσω ἀπὸ τὸ συμμαθητή
του, ἔκανεν ὅ,τι δὲν εἶχαν κάνει ἴσα-
με τότε οὔτε τὰ χάρδια καὶ τὰ παρα-
κάλια τῆς μητέρας του, οὔτε τὰ μαλ-
λώματα καὶ τὰ ἐνθαρρυντικὰ λόγια
τοῦ πατριουῦ του. Γιατὶ ὁ Ντυπλεῖξ
πού ἦταν ἓνας ἄνθρωπος πολὺ με-
λετηρὸς κι' ἐργατικὸς καὶ ἐνδιαφε-
ρόταν γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς γυναίκας
του σὰν νὰ ἦταν δικὰ του, δὲν ἐν-
νοοῦσε νὰ τ' ἀφήσῃ νὰ γίνουν τε-
μπέληδες. Ὁ μικρὸς λοιπὸν στὸ τέ-
λος φιλοτιμήθηκε καὶ ἄρχισε νὰ με-

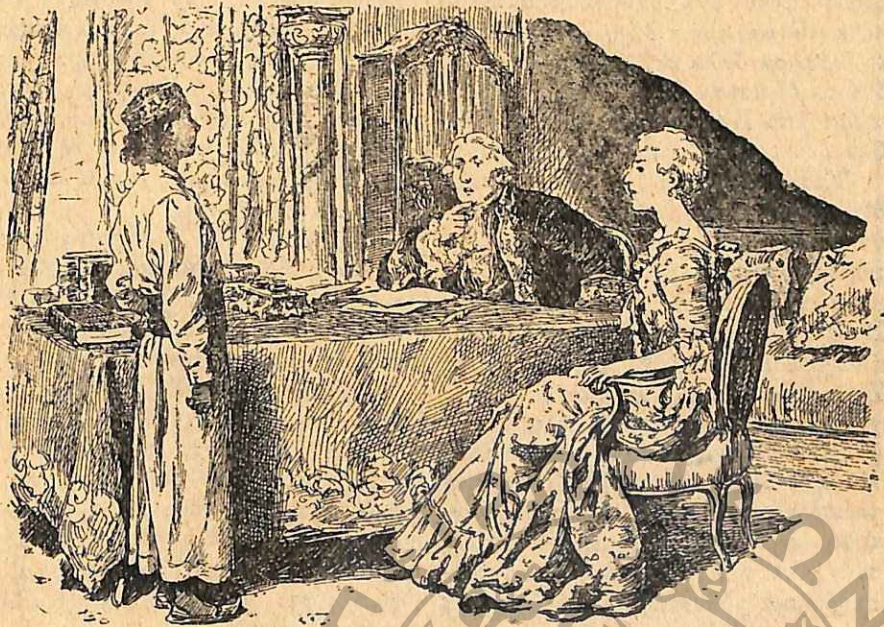
λετᾷ καὶ νὰ μαθαίνῃ καὶ ἡ μητέρα
του εὐλογοῦσε τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγ-
μὴ πού πήρε στὸ σπῆτι τὸν μι-
κρὸν Ἰνδὸ.

Ὡστόσο γιὰ τὸ ἀγοράκι οἱ καλύ-
τερες ὥρες ἦταν ἐκεῖνες πού δὲν εἶ-

ταλάβαινε ἀμέσως κάθε τι πού γύρε-
σαν ἀπ' αὐτὸν οἱ μικροὶ τοῦ φίλοι.

— Μόνο ἡ μιλιὰ τοῦ λείπει, ἔλε-
γε ὁ Φραγκίσκος, ὁ μεγαλύτερος ἀ-
δελφὸς τοῦ Ζουάν.

— Ἐγὼ λέω πὼς δὲν τοῦ λείπει
τίποτε, ἀπαντοῦσε ἡ ἀδελφή του ἡ
Ἀντουανέττα, πού ἐπειδὴ ἦταν ἐν-
νέα χρονῶν ἐνόμιζε πὼς τὰ ξέρε,
ὅλα. Ἐκφράζει πολὺ ὥραϊα ὅ,τι σκέ-

« — Γιατί, δὲν θέλεις νὰ βαπτιστῇς; ρώτησε
ὁ Ντυπλεῖξ. »

χε μαθήματα. Τί ὥραϊα πού δια-
σκεδάζε αὐτὲς τίς ὥρες μὲ τὸν
Ντάρλι καὶ μὲ τὸν Καντούρ. Ὁ μι-
κρὸς ἐλέφας εἶχε μεγαλώσει, ἀλλὰ
δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη στὴν τελεία
ἀνάπτυξή του κι' ἔτσι μποροῦσε νὰ
παίξῃ ἀκόμη μὲ τὰ παιδιὰ, χωρὶς νὰ
φαίνεται ἀταίριαστὴ ἡ συντροφιά του.

Ἀλλωστε ὁ Καντούρ, ὅπως καὶ ὁ
μικρὸς του ἀφέντης, ἔδειχνε ἐξαιρε-
τικὴ ἀντίληψη κι' ἐξυπνάδα καὶ κα-

πτεται καὶ μᾶς δίνει θαυμάσια νὰ κα-
ταλάβουμε αὐτὸ πού θέλει. Ὄταν
καθόμαστε κάτου στὸ περιβόλι γιὰ
νὰ δειλινίσουμε, μᾶς δείχνει σ' ὅλους
ὅτι δὲν θὰ τοῦ κακοφαινόταν ἂν τοῦ
δίναμε κι' αὐτονοῦ καμμιὰ λιχουδί-
τσα, κι' ἔταν τοῦ δώσουμε λέει «εὐ-
χαριστῶ» ἢ «κι' ἄλλο ἀκόμα» μὲ
τὴν προδοσιῖδα του.

Ὁ Καντούρ ὅμως συνέβαινε πολ-
λὲς φορὲς νὰ λέγῃ «εὐχαριστῶ», γιὰτὶ

χρησιάζεται καθόλου. Κι' απόδειξη εγώ, που ενώ είμαι τόσο μεγάλος και χοντρός, πιά πολύ κι' από τον κύο Λέοντα, — ως γι' αυτό πολλοί με παρατηρούν — τρέφονται μόνο με χόρτα και καρπούς.

Μιλώντας έτσι, έτοιμασαν το βραδινό τους γεύμα πλουσιώτατο, γιατί πραγματικώς ο κύο-Ιπποπόταμος είχε απ' όλα τα καλά. Και τρυφερά χορτανάκια για το Φλώρο, και σπόρους για τον Άρουραίο, και φρούτα για όλους. Κάθησαν, έφαγαν, ήπιαν...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΙ' Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΜΙΑΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Η καίμενη ή Ρένα είχε πάθει μία μεγάλη συμφορά αυτή τη χρονιά. Της είχε πεθάνει ή αγαπημένη της κούκλα. Και με τι τραγικό θάνατο! Ο πατέρας της πήγε να σηκώσει κάποιο βαρύ έπιπλο, στην κάμαρή της, για να του αλλάξει θέση. Τό έπιπλο του ξέφυγε απ' τα χέρια του, έπεσε άπάνω στην κούκλα, που κοιμόταν στο κρεββάτι της, και της έσπασε το κεφαλάκι της. Η Δροσούλα — αυτό ήταν το όνομα τή, αγαπημένης κούκλας — πέθανε. Από τη μέρα εκείνη ή Ρένα δεν παρηγορήθηκε. Άφησε τα παιχνίδια της και, σκυμμένη όλη τη μέρα άπάνω στην πεθαμένη της κούκλα, που τη στόλιζε, κάθε πρωί, με τα ωραιότερα λουλούδια του κήπου της, την έκλαιγε άπαρηγόρητα.

Ζύγωνε ή καινούργια Πρωτοχρονιά. Η μαμά της και ο πατέρας της σκέφτηκαν να της πάρουν μία μεγαλύτερη και όμορφότερη κούκλα, και να την βάλουν κρυφά στο κρεββάτι της πεθαμένης. Έτσι ή Ρένα, όταν θα ξυπνούσε, το πρωί, και θα άδερσκε την καινούργια κούκλα στη θέση της παλιάς — τόσο όμορφότερη μάλιστα — θα ξεχνούσε την πεθαμένη. Και θα παρηγοριόταν για πάντα.

Έβγῃκαν λοιπόν, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, μόνοι τους, πήγαν στη μαγαζιά και άγόρασαν την άκριβότερη κούκλα, που βρήκαν. Την έφεραν κρυφά στο σπίτι και, τη νύχτα, την έβαλαν στο κρεββάτι της πεθαμένης. Ήταν τόσο όμορφα, τόσο πλούσια ντυμένη, που ήταν άδύνατο — έλεγαν — άμα την ιδῃ ή Ρένα, να μην την αγαπήσει και να μην ξεχάσει την παλιά, που ήταν τόσο άσχημη ή καίμενη. Και, έπιτέλους, ως πότε θα έκλαιγε την πεθαμένη της αγαπητή ή Ρένα; Οι πεθαμένοι με τους πεθαμένους κι' οι ζωντανόι με τους ζωντανούς.

Τό πρωί τους ξύπνησαν τα κλάματα της μικρούλας τους. Πήγαν στην κάμαρή της να ιδούν τι τρέχει, και τη βρήκαν στο κρεββάτι της, πεσμένη άπάνω στα μαξιλάρια, πνιγμέ-

νη στα δάκρυα. Η ώραία, καινούργια κούκλα ήταν πεταγμένη σε μία γωνιά.

— Θέλω τη Δροσούλα μου... έκλαιγε με άναφυλλητά ή Ρένα. Μοῦ πήραν τη Δροσούλα μου. Θέλω τη Δροσούλα μου!

Η μητέρα της έσκυψε και την πήρε στην άγκαλιά της.

— Δεν είδες, Ρένα μου, την καινούργια σου κούκλα; της έλεγε. Δεν είδες τι όμορφη που είναι; Χίλιες φορές καλύτερη απ' την άλλη.

— Δεν τη θέλω αυτή, δεν τη θέλω... έκλαιγε όλοένα ή Ρένα.

— Μά είχε τόσο όμορφη... της ξανάλεγε ή μητέρα της. Την είδες καλά; Για ιδές την.

Έπῃγε και τη σήκωσε απ' το πάτωμα, που ήταν πεταμένη και πάσχιζε να της τη βάλει στην άγκαλιά της κόρης της.

— Κύτταξέ την τι όμορφη, που είναι, και τι καλή και πώς σου χαμογελάει.

Η Ρένα την έσπρωξε μακριά της, και γύρισε το προσωπάκι της απ' την άλλη μεριά, για να μην τη βλέπει.

— Άς είναι όσο όμορφη θέλει... έκλαιγε. Δεν είναι ή Δροσούλα μου. Έγώ θέλω την Δροσούλα μου. Ποιος μοῦ την πήρε; Τη θέλω...

— Μά εκείνη πέθανε, παιδί μου... της έλεγε πάλι ή μητέρα της. Έέχα-σέ την πιά. Τι τη θέλεις;

— Τη θέλω, τη θέλω... φώναζε άπαρηγόρητη ή μικρούλα. Έκείνη θέλω!

Και όλοένα γύριζε το κεφαλάκι της απ' την άλλη μεριά, για να μη βλέπει την καινούργια της κούκλα.

Αναγκάστηκαν να της φέρουν την πεθαμένη κούκλα με το σπασμένο κεφάλι. Και τότε μόνο ήσύχασε. Έσκυψε άπάνω της και τη ναούριζε σά να ήταν ζωντανή.

— Μά που θα πάῃ αυτή ή δουλειά έλεγε ο καίμενος ο πατέρας της στη γυναίκα του. Όλο το χρόνο θα κλαίῃ ή Ρένα άπάνω στην πεθαμένη της κούκλα; Ο άρρωσθήση το παιδί.

— Άν μπορούσαμε να την αναστήσουμε... τοῦ εἶπ' εκείνη.

Και προσπάθησαν να την αναστήσουν.

Όταν κοιμήθηκε ή Ρένα, πήραν

κρυφά την πεθαμένη κούκλα, της γέμισαν με γύφο το άδειο κεφάλι, της διώρθωσαν το κομματιασμένο προσωπάκι της, κρύψαν με τα μαλλάκια της τις πληγές της και την ξανάβαναν δίπλα στο κρεββάτι της Ρένας.

Τώρα, το άλλο πρωί, τους ξύπνησαν τα χαρούμενα γέλια της Ρένας. Έτρεξαν στην κάμαρή της και τη βρήκαν νάῃ άγκαλιασμένη τη νεκραναστημένη κούκλα της και να τη φιλάῃ άχόρταστα.

— Αναστήθηκε ή Δροσούλα μου! Αναστήθηκε ή Δροσούλα μου!..

Την είχε αναστήσει ή αγαπητή της.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΝΕΜΟΥΣ

2. Ο ΛΕΒΑΝΤΕΣ

ΛΕΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

— Χά! Χά! Χά!

Άκουσε ή Εῦα μία φωνή, εκεί που έπαιζε με το καραβάκι της στον ποταμό και την άλλη στιγμή το μικρό καράδι βρέθηκε άναποδογυρισμένο με τα λευκά πανάκια του μούσκεμμα.

Τράβῃξε το καραβάκι απ' τον σπάγγο που τόχε δεμένο και στράγγιξε τα πανιά του.

— Έγώ θα στο στεγνώσω, άκούστηκε πάλι ή ίδια φωνή. Άσε με μένα.

Και κεῖ που ή Εῦα κρατούσε το καραβάκι στα χέρια της, τα πανιά του άρχισαν κι' όλας να στεγνώνουν.

— Δεν μπόρεσα να ξεφύγω τον πειρασμό, έλεγε ή ίδια φωνή. Έδω κι' ένα λεπτό έρριξα το άρμπουρο μιας μεγάλης σκουνας κι' έστειλα τους ναῦτες κάποιου Όλλανδέζικου βρικοῦ να σκαρφαλώσουν πάνω στα κατάρτια σάν μαῖμουδες και να μαζέψουν γρήγορα τα πανιά του, που ήταν άρκετά μεγάλα για να κάμουν πλήθος ποδιές για σένα κι' άκόμα και μία μικρή για την κούκλα σου.

Άμα λοιπόν είδα τοῦτο το κομμάτι ξύλο να πλέῃ μέσα στο βούρκο, καταλαβαίνεις πώς μοῦ ήταν έντελως άδύνατο ν' άντισταθῶ στον πειρασμό.

Τοῦδωσα ένα φύσημα και... πάρτο κάτω.

Η Εῦα έδγαλε προσεχτικά το νερό απ' το κατάστρωμα του καραβιοῦ της. Κι' ύστερα κίνησε για να γυρίσει στο σπίτι. Μά κεῖ που πήγαινε κι' ο άγέρας φυσώντας από πίσω, την έσπρωχνε δυνατά, ρίχνοντάς της τις μπούκλες της. στα μάτια, ή ίδια

φωνή φώναζε πλάι στ' αυτιά της:

— Δεν πρέπει να θυμώῃς, ξέρεις. Έγώ δεν είμαι κακός. Μαίράῶ στους ανθρώπους συνάχεια και ρευματισμούς, μά διώχνω μακριά απ' τη χώρα σου πλήθος άκαθαρσίες. Έγώ τρυπώνω μέσα στις σκονισμένες κλειδαρότρυπες και κάτου απ' τις κλεισμένες πόρτες των κλεισμένων σπιτιών. Νάῃρες πώς σφυρίζω, σάν βλέπω άράχνες και μικρόδια να κρέμονται δῶ και κεῖ! Μά ἄς τ' άφήσουμε αυτά κατὰ μέρος. Δέ μοῦ λές, σ' άρέσει ή κανέλλα κι' ή ζάχαρη κι' οι μπανάνες — δεν σου τρέχουν τα σάλια για μπανάνες, ε; — κι' ο μυρωδάτος ο καφές και το ζεστό το τσάι και τα γλυκά από ρύζι και το σαῖο και το γλυκό τζίντζερ κι' οι μεταξωτές κάλτσες για τον περίπατο και το βαμβάκι για τα φορεματάκια της κούκλας και οι βαφές για να βάῃς τα φορέματά σου κόκκινα και γαλάζια; Σ' άρέσουν; ε; Λοιπόν μή θυμώῃς. Άν δεν ήταν ή πατρίδα μου, δέ θαῃες τίποτα απ' όλα αυτά.

Μά ή Εῦα εἶπε μόνο στο καραβάκι της.

— Δεν πειράζει, «Νίκη» μου. Γρήγορα θα στεγνώῃς πάλι πλάι στο τζάκι.

— Νίκη! Νά όνομα μία φορά για καράδι, που το βάνουν μάλιστα και πλάι στο τζάκι! Χά! Χά! Χά! Νά με συμπαθήῃς που γελάω.

Όλα τα δέντρα γύρω τραντάχτηκαν απ' το γέλιο κι' ή καίμενη ή Εῦα παρὰ λίγο να πέσει κάτω.

— Βέβαια θα ξέρῃς, «Νίκη» μου, έλεγε μιλώντας δυνατά και με κάποιο σαρκασμό στη φωνή της, την παροιμία που λέει:

Λεβάντε αν φυσάῃ και θες την υγεία σου, στο σπίτι σου κρύψου, κοντά στη γιαγιά σου.

Όλος ο κόσμος την ξέρει. Κι' άμα θα λένε: άει στον άνεμο, το Λεβάντε έννοουν: ξέρεις; Είναι ο χειρότερος απ' όλους τους άνέμους και τί άδιάκριτος! Δεν είναι κῖμα, «Νίκη» μου, ο ένας άγέρας νάναι τόσο διαφορετικός απ' τους άλλους; Μά πάντα άνάμεσα απ' τ' άσπρα πρόβατα θα βρίσκεται κι' ένα μαῦρο.

— Βλέπω, έχεις όρεξη για μαλώματα, έλεγε ο Λεβάντες καλόκαρδα. Θέλεις να σου πῶ μίαν ιστορία; Μόλις έχω φτάσει απ' την Κίνα. Έδω και λίγην ὥρα έπαιξα με την μακριά κοτσίδα ένδός Κινέζου, άναποδογύρισα μία βάρκα γεμάτη φλύαρους Γιαπωνέζους — μά όχι στα βαθιά — και πέταξα ένα σωρό ξυλαράκια — ξέρεις εκείνα τα ξύλα που έχουν οι Κινέζοι για πηροῦνια — άπόνα τραπέζι σε κά-

ποιο ρεστωράν του Χόγκ-Κόγκ. Θα-θελες να σου πῶ μία κινέζικη ιστορία! Μην ξεχνῃς πῶς έχω γνωρίσει τον Άλῃ-Μπαμπά και — οῦ πόσες φορές! — έπαιξα με τη φούντα απ' το φέσι του Μεγάλου Βεζύρη. Ήμουν στενός φίλος του Κατῃ. Κι' έχω έπισκεφθεί όλα τα καλύτερα σπῃτια της Περσίας. Όταν ο Φαραὼ κακομεταχειριζόταν τόσο τους Ίσραῃλῃτες, ἐγώ θυμωνα κι' έσήκωνα σύννεφα την άμμο της Αἰγύπτου. Δεν άπάρχει πῶμα που να μην το ξέρω και να μην μπορῶ να πῶ την ιστορία του σ' όποιον μοῦ το ζητήσει με ευγένεια. Έῖρω, βλέπεις, κάτι λίγο περισσότερη ιστορία απ' τη «Νίκη» σου...

Μένω μέσα στις ζουγκλες! Για σκέψου! Και πολὺ συχνά ξαπλώνομαι και παίρνω έναν ύπνάκο πλάι στους έλέφαντες, στις μαῖμουδες, στα λιοντάρια, στις τίγρεις και στους παργάλους. Δέ θαῃες ν' άκούσης τίποτα για τα λιοντάρια; Δέ σ' άρέσουν οι έλέφαντες, οι τίγρεις κι' οι μαῖμουδες; Έγώ ξέρω τοῦ καθενός την ιστορία. Λίγο πῖν ή «Νίκη» σου κάμει τη βουτιά που έκαμε, έλῃχα φυσῃει στο μάγουλο ένδός έλέφαντα τόσο δυνατά, που τον έπιασε πονόδοντας κι' είχα κάμει ένα δέντρο γεμάτο μαῖμουδες να κουνιέται σάν τὸ σκονί! Πῶχει κρεμασμένο άπάνου ή πλύστρα τα ρούχα της. Στα μέρη απ' όπου έρχομαι υπάρχει κάτι περισσότερο από σκυλάκια και άλογα που τρέχουν στους δρόμους, σάν μικρά παιδιά που καμώνονται, ότι τρέχουν στο σχολείο γιατί τους άρέσουν τα μαθήματα! Πούφ! Αυτά λέγονται ζῶα; Ζῶα πραγματικά, ζῶα φοβερά, τρομερά και άγρια ζῶνε στην πατρίδα μου. Κι' αν κανείς με ρωτούσε μ' ευγένεια, θα μπορούσα να τοῦ πῶ ιστορίες που θαῃαν τις μικρές κοπέλλες να μη κοιμούνται για πολλές βδομάδες ύστερα.

»Έπειτα ή Αἰγύπτος. Συλλογίσου, ή Αἰγύπτος είναι δικιά μου. Γυρίζω στα παζάρια του Καῖρου. Ρίχνω μία ματιά στο λιμάνι της Άλεξάνδρειας. Παρακολουθῶ ένα πλήθος πλοῖα που διαβαίνουν απ' τη διώρυγα τοῦ Σουέζ. Κι' ύστερα τραβάω κατὰ τη Σαῃάρα. Άκουσες ποτέ για το Νείλο; Είναι δικός μου. Άκουσες ποτέ για το Χαρτούμ; Κι' αυτό δικό μου. Σ' άρέσουν τα τζαμιά, οι μιναρέδες, οι καμήλες, τα καραβάκια, οι Άραπάδες και τ' άλογα; Όλα είναι δικά μου. Δεν υπάρχει στον κόσμο πῶμα που να μη μοῦ άνήκει! Όλα μοῦ άνήκουν. Έγώ φύσησα στα μαλλιά της Ρεβέκκας, όταν είχα πάει στο

πηγάδι. Έγώ κουδάλισα την πέτρα που ο Δαυῖδ φύτρε στο μέτωπο του Γολιάθ. Θεούλη μου! Άκόμα θυμάμαι τον πάταγο που είχα κάμει αὐτός ο γίγαντας πέφτοντας! Άν με ρωτούσε κανείς μ' ευγένεια πόσα θάῃα να τοῦ πῶ για την Αἰγύπτο! Έπειτα έρχεται ή Τουρκία. Μά βέβαια σὺ δεν ένδιαφέρεσαι για τα Ραῃάτ Λουκούμ — τα τουρκικά λουκούμια, καθώς θα ξέρῃς. Κι' όσο για τα δαμάσκηνα και τα σῦκα, το ξέρω, δεν μπορείς να τα υποφέρῃς. Δεν άξίζει λοιπόν να σου μιλήσω για την Τουρκία.

Άλλα παιδιά θαῃελαν πολὺ να μάθουν για τη χώρα που τους στέλνει τόσα και τόσα πράματα για το Χριστουγεννιάτικο τραπέζι, ἄς άφήσουμε και το γυαλιστερό «σερμπέτι» (*) Αυτά όμως, τ' άλλα παιδιά, δεν θα τῶδαν στα πόδια, όταν τους έκανε κανείς ένα μικρό άστεῖο.

Η Εῦα άρχισε να τραγουδά. Είναι ένα πῶμα όμως που θα στο πῶ, έλεγε ο Λεβάντες μιλώντας πολὺ δυνατά και βλέποντας πῶς ή Εῦα είχε φτάσει σχεδόν στο σπίτι. Δεν είμαι ο κακός και ο άπαίσιος άνεμος που νομίζεις. Πολλοί άνθρωποι με κακολογῶνε, μά δεν έχουν δίκιο. Οι γιατροῖ μπορούν να σε βεβαιώσουν πῶς σαρώνω πλήθος μικρόδια κι' ότι κάνω τους ανθρώπους ζωηρούς και ευθυμούς. Κι' άμα μοῦ βαστάει συντροφιά κι' ο άδερφός μου ο Βοριάς, ἄ, τότες είναι που είναι... Σῃς κάνουμε να χοροπηδάτε ὅλοι, σάν κατσίκια!

Και τη στιγμή που ή Εῦα έκλεινε πίσω της την πόρτα, άκουσε το Λεβάντε να σφυρίζη στον άδερφό του το Βοριά. Σῃ λιγάκι τα δυο άδέρφια έσμιῃαν κι' άρχισαν μαζί να τραγουδῶνε:

»Άγέρας φυσάει,
Τὸ δέντρο βογγάει,
Τὰ χέρια παγώνουν
Κι' οι μύτες... σουρώνουν».

(Μετάφρ.—Διασκευή)

ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΙΟΣ

(*) Σ. τ. Μ. «Σερμπέτι» είναι τουρκικό σιρόπι.

Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Ο Γκνύ ούτε καν έβλεπε με το νου του πόσο θα τον απασχολούσε αυτό το ζήτημα εκείνο το πρωινό. Και ακόμη λιγώτερο φανταζόταν, πόσο ακριβώς έμελλε να πληρώσει την προθυμία που έδειχνε τώρα για να βοηθήσει τον φίλο του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Το μυστηριώδες γράμμα

Για να διώξει τα σύννεφα που έδλεπε ακόμη μαζεμένα στο μέτωπο του ξαδέλφου της, η Μαρία Ρόζα πρότεινε ύστερα από λίγο :

— Μου φαίνεται Γκνύ, πως ο Άμωρν σέ περιμένει στο σαλόνι για να κρεμάσετε τις κουρτίνες και να βάλετε και τις γιρλάνδες για την αποψινή γιορτή.

— Τρέχω τώρα άμέσως, είπε ο Γκνύ. ... «Α, τί ξεχασμένος που είμαι. Αφησα επάνω στο γραφείο μου ένα μικρό σχέδιο που έκανε η Λίλιαν και που δείχνει πως θα κάνουμε τη σκηνοθεσία. Πρέπει να τρέξω να το φέρω. Κι' ο Άμωρν που με περιμένει τόση ώρα!

— Γκνύ, αν θέλεις τρέχω εγώ να το φέρω το σχέδιο.

Γοργή σαν αστραπή ανέβηκε τη σκάλα και μπήκε στο γραφείο του ξαδέλφου της. Για μια στιγμή στάθηκε άμήχανη. Πώς να βρή ένα άσημαντο χαρτάκι μέσα σε τόσα άλλα χαρτιά; Με μεγάλη προσοχή άρχισε να παραμερίζει και να σηκώνει τα σχέδια και τα βιβλία του Γκνύ και στο τέλος αποφάσισε να ανοίξει τον χαρτοφύλακά του.

Έξαφνα τινάχτηκε. Έπάνω στον χαρτοφύλακα ήταν βαλμένο, σε θέση που να φαίνεται άμέσως, ένα γράμμα σφραγισμένο, με την επιγραφή :

Κύριον Γκνύ ντε Ναβάρν

Το γράμμα αυτό κάποιος βέβαια το είχε φέρει εκεί πριν από λίγη ώρα, ή μάλλον το είχε γράψει επάνω σ' αυτό το ίδιο το γραφείο, γιατί το μελάνι της επιγραφής δεν είχε ακόμα στεγνώσει.

— Θα το πάω στον Γκνύ! είπε το κοριτσάκι, χωρίς να βάλει κακό με το νου του, νομίζοντας πως θα ήταν κανένα άστείο της Μαργαρίτας ή της Λίλιαν που δεν είχαν το ταίρι τους για να σκαρώνουν τέτοιες φάρσες.

Κι' αφού βρήκε το σχέδιο που ζητούσε, κατέθηκε και πήγε να συναντήσει στον Γκνύ, που βρισκόταν στο σαλόνι, άνετασμένος σε μια ξύ-

λινη σκάλα και κάρφωνε την κουρτίνα βοηθούμενος από τον Άμωρν.

— Να γιατί ιδέες! φώναξε ευθυμικά η Μαρία-Ρόζα, τεντώνοντας το χέρι της για να του δώσει τα δύο χαρτιά. Δεν μπορείς να πής ότι δεν κάνω καλά τις παραγγελίες. Μ' έστειλες να σου φέρω ένα χαρτί κι' εγώ σου φέρνω δύο.

«Ο Γκνύ άνοιξε το φάκελλο και διάβασε γοργά το γράμμα που ήταν μέσα.

«Ήταν αλήθεια ή έτσι της φάνηκε; Καθώς κοίταξε η Μαρία-Ρόζα τον ξάδελφό της, τον είδε ξαφνικά να χλωμαίνει.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε άθελά της.

— Τίποτε, τίποτε, μια φάρσα δίχως άλλο, ένα παιχνίδι που θέλει να μου παίξω κάποιος από σάς.

«Η φωνή του Γκνύ ήταν έντελώς ήρεμη κι' η Μαρία Ρόζα δεν κατάλαβε πόση προσπάθεια κρυβόταν πίσω απ' αυτή τη φαινομενική ψυχραιμία.

«Έξαφνα ο Γκνύ είπε :

— Πρέπει να σάς αφήσω. Έχασα πως τώρα το πρωί έχω να κάνω μια βιαστική δουλειά. Ός που νάρθω μην ξεχάσης, Μαρία-Ρόζα, να πάς να κόψης λουλούδια για το τραπέζι. Ορτανσίες να κόψης.

— Το ξέρεις πολύ καλά πως κάθε πρωί πάω και κόβω μόνη μου τα λουλούδια για το τραπέζι. Πως σου ήρθε να μου το πής τώρα; Άς είναι, αφού το θέλεις, θα κόψω ορτανσίες.

— Στη βάση της μεγάλης σκάλας είναι τα πιά ωραία λουλούδια, Άπ' εκεί τα κόβεις, δεν είν' έτσι;

— Και βέβαια, αφού εκεί είναι οι πιά ωραίες. Μά τι άστεϊος που είσαι σήμερα. Τί σ' έπιασε με τις ορτανσίες;

— Θέλω να είναι πολύ ωραία στολισμένο το τραπέζι γιατί είναι ή γιορτή της γαλιάς. «Α! κι' άκουσε: Μόνον τριανταφυλλίες ορτανσίες θα κόψης, άκουσ; «Οχι γαλιάς, καθόλου.

— Καλέ Γκνύ, τρελλάθηκες;

— Κατάλαβες τί σου είπα, ξαδελφούλα μου;

— Ναί, τύραννε, κατά-

λαβα. Θα σου κόψω μόνο τριανταφυλλίες ορτανσίες. Δεν τξέρα όμως πως τ' αγαπάς τόσο τα λουλούδια. Έτσι που τα λές, θα νόμιζε κανείς πως πρόκειται να γίνω καμιά μεγάλη συμφορά αν κόψω γαλιάς κι' όχι τριανταφυλλίες ορτανσίες.

Δίχως να της άπαντήσει, ο Γκνύ κατέβηκε τη σκάλα και βγήκε από την κάμαρα. Η Μαρία-Ρόζα τον είδε από το παράθυρο να βγαίνει από τη μεγάλη πόρτα του πύργου, να βγάζει το ποδήλατό του από το γκαράζ και να κατεβαίνει το δρόμο που οδηγούσε προς την έξοδο του πάρκου.

— Άμωρν, μου φαίνεται πως ο Γκνύ δεν είναι στα καλά του μ' αυτά που λέει για τις ορτανσίες, είπε η Μαρία-Ρόζα.

Μέσα της όμως, έπειδή ήταν έξυπνη και παρατηρητική, έννοιωθε άμυδρά πως ή ιδιοτροπία αυτή του Γκνύ, που ήταν πάντοτε τόσο λογικός και ισορροπημένος, ήταν κάπως παράδοξη... σε άνησυχαστικό σημείο μάλιστα. Έπειδή όμως τίποτε δεν έρχόταν να επιβεβαιώσει τις υποψίες της, αποφάσισε να μη σκέπτεται πιά αυτό το πράγμα.

Τί θαλεγε αν έβλεπε αυτό που έκανε εκείνη την ώρα ο Γκνύ; Μόλις βρέθηκε σε άρκετη απόσταση από τον πύργο ώστε να μη φαίνεται, σταμάτησε το ποδήλατό του και ξαναδιάβασε άλλη μια φορά, με μεγάλη προσοχή, το περίφημο εκείνο γράμμα που στους άλλους είχε πεί ότι θα ήταν καμιά φάρσα, και τώρα έβλεπε καθαρά πόσο μυστήριο και πόσες άπειλές έκλεινε μέσα στις λίγες γραμμές του.

— Για στάσου, έκανε. Μήπως όνειρεύομαι;

Και για να έντυπωθούν καλύτερα τα λόγια στο μυαλό του, ξαναδιάβασε το γράμμα με δυνατή φωνή :

30 Αυγούστου 19**

«Κύριε Γκνύ ντε Ναβάρν. Έξέρω —είναι τα ίδια τα λόγια σας— πως θα ήσαστε άξιος να κάνετε ό,τιδήποτε για να εξοικονομήσετε τα χρήματα που χρειάζεται ο φίλος σας. Τα χρήματα αυτά τα έχωμε στη διάθεσή σας, αν θελήσετε να μάς παρα-

δώσετε το υπόμνημα με την περιγραφή από το μηχανήμα που άνακαλύψατε.

«Φυσικά δεν μπορώ να σάς ζητήσω να μου άπαντήσετε απ' ευθείας. Προτιμώτερο είναι να διαλέξουμε ένα σύνθημα που να μην κινήσει καμιά υποψία. Η ξαδελφούλα σας Μαρία-Ρόζα έχει την συνήθεια κάθε πρωί να κατεβαίνει και να κόβει ορτανσίες κάτω στην άρχή της μεγάλης σκάλας. Πήτε της να κόψη ή μόνο τριανταφυλλίες ή μόνο γαλιάς. Εάν κόψη γαλιάς, το σύνθημα θα σημαίνει: Δέχομαι. Αν κόψη τριαντα-

μπορείτε να βασίσετε σε μένα: Πιστεύω πως ή Μαρία-Ρόζα θα κόψη τις ορτανσίες που πρέπει. Όσο για μένα, τρέχω τώρα άμέσως να είδοποιήσω τον διευθυντή.

Κι' ο Γκνύ, βάζοντας φόρα στο ποδήλατο, έστριψε γοργά απ' τη γωνιά του δρόμου.

Σ' αυτό το διάστημα, ή Μαρία-Ρόζα έτοιμαζόταν να κατεβή στο περιβόλι για να κόνη αυτό που νόμιζε πως ήταν ένα άπλο καπρίτσιο του ξαδέλφου της.

Φόρεσε ένα ψάθινο καπελλάκι, πήρε στα χέρια της ένα φαλλίδι και βγήκε απ' τον πύργο.

Το πρωί εκείνο ο ήλιος έλαμπε στον ολόγυαλο ούρανό και φυσούσε μια άπαλη αύρα, που έκανε τα ψηλά δέντρα του πάρκου να σειούνται και το νερό της τάφρου, που περιτριγύριζε τον πύργο, ν' ανατριχιάζει.

«Ω, τί όμορφα που ήταν και τί ωραία που ήταν ή ζωή! Η Μαρία-Ρόζα πέρασε την κινητή γέφυρα και κοίταξε για μια στιγμή με μαγευμένα μάτια το τόσο γνώριμο κι' αγαπητό αυτό τοπίο. Κάτω από τον διάφανο ούρανό, ο πύργος, κατάλευκος σαν κύκνος που είχε αποκοιμηθεί επάνω στο νερό, σι μεγάλες ταράτσες του, ή διπλή σκάλα του που κατέβαζε στην αύλη. Και από κάτω ο άπέραντος κήπος με τα άνθόσπαρτα παρτέρια του, και πιά πέρα το πάρκο με τα μεγάλα

δέντρα του και τους βαθυπράσινους θάμνους του, όπου άνάμεσά τους ξεχώριζαν τα μάρμαρα από τα άγάλματα που το στόλιζαν. Τί ωραία που ήταν! Τί ευτυχία να κατοική κανείς σ' ένα τόσο ωραίο σπίτι, σε μια τόσο ωραία περιοχή!

«Η Μαρία-Ρόζα πήρε μια βαθειά άναπνοή. Έγστερα κατέθηκε τη μαρμαρίνη σκάλα που οδηγούσε στον κήπο. Οι ορτανσίες ήταν άνθισμένες σ' όλη τους τη μεγαλοπρέπεια. Και ήταν τόσο ωραίες και τόσο φανταχτερές, ώστε για μια στιγμή ή Μαρία-Ρόζα μπήκε σε πειρασμό να παραβή την υπόσχεσή της.

«Αλήθεια, γιατί να κόψη μόνο τριανταφυλλίες ορτανσίες, αφού οι

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μικρές Όλλανδέζες με την εθνική τους φορεσιά.

«Ήλθε ένας μικρός άγγελιαφόρος για να τους πη πως όλος ο κόσμος ήταν μαζεμένος στη σάλλα...»

φυλλίες, τότε θα σημαίνει: Άρνούμαι. Αν ή άπάντηση είναι καταφατική, τότε θα σάς είδοποιήσουμε όταν πρέπει για να κανονίσουμε αυτή τη μικρή υπόθεση».

Υπογραφή καμιά. Τίποτε που να βοηθή κάπως στην κατανόηση απ' αυτό το άνησυχαστικό γράμμα.

— Ωραία πρόταση μου κάνουν, μά την αλήθεια! φώναξε μ' άγανάκτηση ο Γκνύ μόλις τελείωσε. Να προδώσω τον καλό μου διευθυντή που μου έχει δείξει τόση έμπιστοσύνη! Και να δώσω στα χέρια ενός άγνωστου, σ' ανθρώπους που δεν ξέρω καν τ' όνομά τους, σχέδια που δικαιοματικά άνήκουν στο Υπουργείο των Στρατιωτικών. Έννοια σας, φίλοι μου, και

γαλάζιες ήταν τόσο όμορφες, άφου ταίριαζαν τόσο πολύ με το γαλάζιο πρόσωπό της, με τα μάτια της και με τον ουρανό;

Μά δχι, ο Γκύ την είχε παρακαλέσει να κόψει μόνο τριανταφυλλίες και θά είχε το λόγο του, που κανόνισε έτσι τη διακόσμηση. Κι' άφου έφριξε μια θλιμμένη ματιά στις ώριμες γαλάζιες όρτενσιες, ή Μαρία-Ρόζα άρχισε να κόβη μόνο τις τριανταφυλλίες.

Καιμένη μικρούλα Ρόζα! "Όλα και μέσα της και γύρω της ήταν γεμάτα φώς και χαρά. Τό φανταζόταν ποτέ πως ή στιγμή εκείνη, χωρίς κι' αὐτή ή ίδια να τό ξέρη έκρινε για τό μέλλον του Γκύ;

(Άκολουθεί)

KIMON AAKIΔHΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΑΜΑΤΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΤΑ κάθε λογής παιδικά θέατρα, κι' οί παιδικοί κινηματογράφοι, είναι για παιδιά πολύ μικρής ηλικίας. Τά μεγαλύτερα, από δεκατριών χρονών κι' άπάνω — παιδιά κι' αὐτά, γιατί «παιδί» λέμε και τόν γυμνασιόπαιδα που του χρόνου θά είναι φοιτητής — μπορούν εξαίρετα να βρίσκουν διασκέδαση και διδασκαλία στο θέατρο και τόν Κινηματογράφο τών μεγάλων, όταν δίνουν έργα καλά, σοβαρά, σεμνά, και προπάντων ποιητικής και λογοτεχνικής αξίας. Η διασκέδαση άπ' αὐτά είναι μία: ή συγκίνηση ή ή ιλαρότη, τό δάκρυ ή τό γέλιο, που προκαλεί ή Τέχνη. Κάθε έργο τέχνης είναι, και πρέπει να είναι, πρώτα-πρώτα διασκεδαστικό. "Όταν δέν είναι, κάτι το λείπει. "Ακόμα κι' οί τραγωδίες μās διασκεδάζουν.

Θέλετε άλλο από τόν «Οιδίποδα τύραννο»; Πόσο ζωηρά κινεί την περιέργειά μας, τό ενδιαφέρον μας, ό τραγικός του μύθος! Κι' είναι βέβαια μία μεγάλη διασκέδαση να παρακολουθούμε μια πολύπλοκη ιστορία και ν' άνυπομονούμε, ν' άγωνιοούμε πολλές φορές, ως να μάθουμε πως θά ξεπλεχτή, πως θά τελειώση. Κι' ή συγκίνηση ακόμα, ή λύπη, ή φρίκη, που μās γεννιέται από τά παθήματα τών ήρώων, είναι απολαυστικά. Η Τέχνη πάλι μās τά κάνει τέτοια. Στην πραγματικότητα, στη ζωή, θά μās έκανε κακό να ιδούμε και τό παραμικρότερο δυστύχημα. Στο θέατρο όμως διασκεδάζουμε κι' όταν ά-

κόμα θρηνη τυφλός ο Οιδίποδας. "Οποιος δέν υποφέρει — μερικές κυρίες π. χ. — τη φρίκη και την άγωνία τέτοιων θεαμάτων ή κι' άναγνωσμάτων, δέν καταλαβαίνει, δέν αισθάνεται την Τέχνη. Γιατί ή Τέχνη — τό ξαναλέω — δλ' αὐτά τά λυπητερά τά κάνει διασκεδαστικά. Στο θέατρο, όπως μās διασκεδάζει μια καλή κωμωδία που μās κάνει να γελάμε, έτσι κι' ένα καλό δράμα που μās κάνει να κλαίμε.

Η διασκέδαση λοιπόν του Θεάτρου και του Κινηματογράφου είναι μία. Η όφέλεια όμως, ή διδασκαλία, είναι πολλών ειδών. Πότε παίρνουμε καλά παραδείγματα, βλέποντας να τιμωρηται ή κακία και ν' άμείβεται ή άρετή; πότε παρακινούμαστε να σκεφθούμε για διάφορα κοινωνικά, ήθικά ή ψυχολογικά προβλήματα; πότε τονώνουμε την αίσιοδοξία μας, την ψυχική μας ύγεια, τη θέλησή μας; και πότε μαθαίνουμε άπλώς πράγματα — ιστορία, μυθολογία, ήθη και έθιμα, αρχαία ή ξένη ζωή. "Ολ' αὐτά μπορεί να τά διδάσκη ένα καλό θεατρικό ή κινηματογραφικό έργο. Κι' όταν λέμε «καλό έργο», έννοούμε εκείνο άκριθώς πού, εκτός από την καλλιτεχνική του αξία, την τέχνη του, είναι κι' έργο υγιές στη βάση του και στην ήθική του. Κι' όπου παίζεται ένα τέτοιο έργο, διασκεδαστικό και διδακτικό, εξαίρετα μπορούν να πηγαίνουν και μεγάλα παιδιά, από δεκατριών χρονών — όταν έχουν πρόωρη κάπως ανάπτυξη — κι' άπάνω.

Για τά μικρότερα όμως τά θεάματα αὐτά δέν είναι κατάλληλα. Κι' ό κυριώτερος λόγος είναι πού τό μικρό παιδί δέν τά καταλαβαίνει, ούτε μπορεί να παρακολουθήση μια μεγάλη και πολύπλοκη υπόθεση. Θά κουραστή λοιπόν και θά πλήξη, ακόμα και μ' έν' άριστοέργημα. "Επειτα μπορεί να μάθη πράγματα της ζωής πού τό μικρό παιδί δέν είναι άνάγκη να τά ξέρη από τώρα. Άλλα μπορεί να τά παρεξηγήση, να τά πάρη άπ' την κακή τους μεριά, ν' ακολουθήση παραδείγματα πού ό συγγραφέας τά παρουσιάζει προς αποφυγή; και τέλος, επειδή δέν καταλαβαίνει ακόμα από τέχνη, μπορεί να πάρη κατάκαρδα τά θλιβερά, να τρομάξη με τά φοβερά, και να φύγη άπ' τό θέατρο ή τόν Κινηματογράφο δυστυχισμένο — όπως φεύγουν κάποτε οί κυρίες εκείνες πού είπαμε.

Για όλους λοιπόν αὐτούς τους λόγους, κι' επειδή ακόμα τό θέατρο κι' ό Κινηματογράφος είναι μια μεγάλη κι' ωραία διασκέδαση, πού θάταν άδικο να τή στερούνται τά μικρά παι-

διά, οί φίλοι τους σκέφθηκαν να ιδρύσουν ειδικό, Παιδικό θέατρο, κι' ειδικούς, Παιδικούς Κινηματογράφους. Υπάρχουν σήμερα — εκτός από τις σχολικές, τις καθαυτό διδακτικές — κι' ωραίες ταινίες καμωμένες επίτηδες για την παιδική ηλικία; και γράφονται πρό καιρού θεατρικά έργα, κωμωδίες και δραματάκια, για να παίζονται σε Παιδικά θέατρα, είτε από μικρούς, είτε από μεγάλους ήθοποιούς, και κάποτε από νευρόσπαστα ή κούκλες.

Παιδικό θέατρο ίδρυσε και στην Αθήνα μια παλιά Διαπλαστούλα, ή κυρία Αντιγόνη Μεταξά-Κροντηρά που διευθύνει σήμερα τό σχολείο πού ίδρυσε ό πατέρας της. Σπούδασε και Δραματική, έχει και συγγραφικό ταλέντο. "Ετσι στο σχολείο της διατηρεί ένα τμήμα όπου τά παιδιά διδάσκονται άπαγγελία, υποκριτική, χορό, τραγούδι. Και τά καλύτερ' άπ' αὐτά, άγοράκια και κοριτσάκια — ώ, τι χαριτωμένοι μικροσκοπικοί ήθοποιοί! — παίζουν τακτικά στο θέατρο κωμωδίες ή δραματάκια που γράφει ή ίδια ή κ. Μεταξά ή και άλλοι. "Όσοι πήγατε στις πρώινες αὐτές κυριακάτικες παραστάσεις, ξέρετε πόση επιτυχία έχουν και τί έλξη αποτελούν για τό μικρόκοσμο. Τό ίδιο και τό παιδικό Κουκλοθέατρο του θεάτρου "Ολύμπια, πού δίνει παραστάσεις στην αλθούσα «Βερτίτζ», κάθε Τετάρτη 4 μ. μ. και κάθε Κυριακή 11 π. μ. Αὐτές τις έπιμελείται ό κ. Καραντινός, διευθυντής της Νέας Δραματικής Σχολής. οί κούκλες είναι σχεδιασμένες από γνωστούς καλλιτέχνες και τά έργα πού παίζουν, διαρκώς νέα και κατάλληλα.

Στις παραστάσεις του Παιδικού Θεάτρου και του Κουκλοθεάτρου — μια πρόσδος για τόν τόπο μας — διασκεδάζουν κι' οί μεγάλοι. "Αλήθεια, στα θεάματα τών μεγάλων δέν μπορούν να πηγαίνουν παιδιά. Στα θεάματα όμως τών παιδιών μπορούν να πηγαίνουν και μεγάλοι. Κι' αὐτή είναι ή διαφορά. "Ετσι και στη «Διάπλασι» οί μικρούληδες δέν διαδίδουν βέβαια την «Κληρονομιά του Φακίρη» μ' άπόσοι μεγάλοι δέν διαδίδουν μ' ευχαρίστηση τά νηπιακά άναγνώσματα της κυρα-Μάρθας!

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ

Θάθελα πάντα να μένε
Τ' όμορφο τούτο βράδυ
"Ετσι γλυκά πού άπλώθηκε
Και δίχως φώς κανένα
Γιατί όλα στο κατάμαυρο
Τό μαγικό μαγνάδι
Μοιάζουν μυστηρι' άνείπωτα,
Βαθιά, γαληνεμένα...

Φτάνει τ' άγέρι ανάλαφρα
Μά τό δροσάτο χάδι
Δέν ξαγρυπνάει τά κλαριά
Πού γέγνον ναρκωμένα.
Στό ρέμμα πού ροβόλησε
Τ' όλόλευκο κοπάδι
Τώρ' άντηχάνε ήσυχα
Κι' αὐτά σά μαγεμένα.

Σκόρπια τροχάνια μυστικά
Στης Νύχτας τό σκοτάδι.
"Απόψε νοιώθω, Πλάστη μου,
Ν' άπλώνω και σε μένα
Καθώς σ' όλη την πλάση Σου
Τό Θεϊκό Σου χάδι
Πού όλα τά φτειάχνει ήσυχα
Γλυκά, γαληνεμένα...

Θάθελα πάντα να μένε
Τ' όμορφο τούτο βράδυ
"Ετσι γλυκά πού άπλώθηκε
Και δίχως φώς κανένα...

Τζιτζίκι

ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΟΣ ΚΑ·Ι·ΜΟΣ

Είμαστε λουλουδία πού ζούμε στο τέλος μιας χαρούμενης εποχής πού τά μύρα της σκορπίστηκαν. Νοιώθουμε τό θλιμμένο φθινόπωρο να μās βαραίνει. Τό μύρο πού σκορπούμε γύρω μας βγαίνει άπ' τις καρδούλες μας, πούνα γεμάτες άπ' τά δάκρυα πού χύνει άφθονα ό ουρανός.

Δέν παιχνιόζουν θερμές χρυσές άχτίνες ανάμεσά μας. Για μās δέ φυσάει τό μυρωμένο αέρακι, και δέ μās ναυορρίζει γλυκό κελάδημα χαρούμενου πουλιού.

Μονάχα ξεροβόρι πού ψιθυρίζοντας σ' αὐτία μας τό ξημέρωμα του χειμώνα, σοδιάζει τις ρίζες μας ξερόφυλλα πού δυσκολεύουν την άνάσα. "Ασπλάχνα μās λυγίζει ως κάτω στο ξεβαμένο χαλί της γής. Και δίπλα μας δέ βόιακται άλλη συντροφιά για να μοιράζουμε τόν πόνο μας.

Τό χέρι πού άπλώνεται για να μās κόψη, τό νοιώθουμε τρεμάμενο, και στης παιδούλας τό πρόσωπο δέ βλέπουμε ν' άνθίζει ή χαρά και τό χαμόγελο.

Μās λένε χρυσάνθεμα, έχουμε τό χρώμα τό χρυσό κι' όμως δέ σκορπούμε τη χαρά τριγύρω μας, κι' είμαστε σά μια παραφάνια μέσ' στην άρρωστημένη φύση, πού ή ζωή της κλονίζεται. Είμαστε ή τελευταία παρηγοριά του κήπου, όμως δέ σκορπούμε τη χαρά σάν τό όλόδροσο τριαντάφυλλο της άνοιξης πού στόλισε όμορφο βάζο μέσ' σε ήλιόλουστο σαλόνι.

Δέ ζήσαμε σ' εύτυχημένη εποχή για να τή ξέσουμε, μ' αμās τή διηγήθηκαν τ' άπομεινάρια χαρούμενων λουλουδιών πού μās έκαναν να νοσταλγοούμε σ' ό-

λη τη ζήση μας τόν όμορφο Μάν. Κι' ίσως τ' αδέρφια μας πού ακόμα δέν άντίκρυσαν τη ζωή, θά τά σκεπάζη τό χιόνι τό πυκνό. Κι' ίσως μια μέρα θά γείρουν πεθαμένα στο βάζο τό μουντό, γιατί θά κόψη τό νήμα της μικρής ζωούλας τους, ή έστασία μιας άναμένης θερμάστρας.

Χαλκιδικιώτισσα

ΣΤΟ ΞΕΨΥΧΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Παραμονή πρωτοχρονιάς άπόψε! Καθισμένη κοντά στη σόμπα κοιτάζω τη φωτιά σκεπτική... Τό ρολόγι άντίκρου μου κτυπά ρυθμικά τις ώρες. Τικ-τάκ φωνάζει ό λεπτοδείκτης, ντάν-ντάν κτυπά ό ώροδείκτης κι' οί ώρες περνούν, οί μέρες κυλούν, τά χρόνια διαβαίνουν.

Στό ήμερολόγιο του τοίχου δέν έμεινε παρά ένα φύλλο, πού τά μεσάνυχτα θά πέση κι' αὐτό σάν ένα ξεχασμένο φύλλο φθινόπωρου. Πλάι του στέκει, κρεμασμένο κιάλας, τό καινούργιο ήμερολόγιο με τά τριακόσια ξεηταπέντε φύλλα του, άπιαστα, άκόμα. Χίλιες σκέψεις μου γεννιούνται καθώς τό βλέπω. Αρχίζω σιγά-σιγά να τό ξεφυλλίζω, σάν να θέλω να διαβάσω κάτω άπ' τις ήμερομηνίες του, τό τί θά συμβή, σάν να θέλω να ρωτήσω τ' άψυχο χαρτί κάτι άπ' τό μέλλον.

Τό μέλλον!; Και ποιός τάχα μπορεί να ξέρη τί θά γίνει αύριο; Σήμερα ό γαλάζιος ουρανός σκορπά τη χαρά, αύριο είναι μολυβένιος γεμάτος σύννεφα. Σήμερα γελοΐμε, αύριο κλαίμε. Σήμερα μās άγκαλιάζουν οί έσοτές άχτίνες της ευτυχίας, αύριο μās σκεπάζουν οί μαύρες φτερούγες της δυστυχίας! Αύριο! Τί είναι τό αύριο; Κάνεις δέν μπορεί να τό ξέρη όσο δυνατός κι' άν είναι, κανείς πριν της ώρας δέν μπορεί να κατεβάση τη μάσκα σου, ό μέλλον, άφωνο φάντασμα! Στέκει μπροστά μας σάν μια πυκνή όμίχλη, πού τίποτα δέν μπορεί να τρυπήση; συχνά θά γελάς ειρωνικά για τά γεμάτα άγωνία βλέμματά μας.

Η φωτιά πλάι μου τρίζει, τό ρολόγι κτυπά... Και τό καθένα στη γλώσσα του τη μονότονη, μου φαίνεται ότι και κάτι πνιθυρίζει.

Γιατί είσαι άπόψε τόσο συλλογισμένη, θαρρώ ότι άκούω τις φλόγες να μου λέν, τί τάχα σου συμβαίνει; Δέν κατάλαβες ακόμα ότι όλα σ' αὐτόν τό κόσμο έχουν ένα τέλος; Σκέψου πως ίσως κάποτε έλθει καιρός να σε ξαναδώ έτσι πάλι, μια παραμονή πρωτοχρονιάς, σκυμμένη πάνω μου να με ρωτάς συλλογισμένη ξανά για τό μέλλον. Τότε τά μαλλιά σου θάχουν χιόνια, όπως χιόνια θάχουν και τό βουνά.

Πάψε, άνόητη φωτιά, φωνάζει τό ρολόγι άπ' τη θέση του, είναι τόσο μακριά αὐτή ή εποχή, τά γεράματα θ' άργήσουν τόσο ναφθούν! Κοίτα, μικρή μου, γύρω σου, δες τη ζωή τί χαρούμενη πού ξανοίγεται μπροστά σου, έχεις μαζί σου ένα ζηλευτό δώρο ίκανό για όλα, έχεις τη νεότη...

Δέν προφταίνει να πη περισσότερα τό αίσίοδοξο ρολόγι γιατί είναι ή ώρα

να κτυπήση. Δώδεκα κτύποι ρυθμικοί ακούγονται και στο κάθε κτύπημά τους, νομίζω πως άκούω κι' από μια εύχη.

Και νά, ό παλιός χρόνος ξεψύχισε σέρνοντας μαζί του όλες τις περασμένες χαρές και λύπες. Τη θέση του την άφησε στον καινούργιο χρόνο. Αὐτός έκανε την είσοδό του μεγαλοπρεπής, σκορπίζοντας ύποσχέσεις... "Οχι, δέ θέλω, χρόνε, ν' άκούσω καμιά υπόσχεσή σου, δέ θέλω να κάνω κανένα όνειρο, γιατί δέ θέλω να έλθη ή στιγμή πού θ' άπογοητευθώ. "Ο,τι καλό μου φυλάς στον κόλπο σου, χρόνε, δώσε μου τό φαρνικά χωρίς προειδοποιήσεις, κι' έγώ τότε θά σου χρωστώ αιώνια ευγνωμοσύνη.

Σφιγξ

ΜΠΑΡΜΠΑ-ΣΤΑΘΗΣ

Δέν τόν θυμάμαι πολύ-καλά. Θάμουν ως έφτά χρονών όταν πέθανε. Θυμάμαι όμως πως ήταν μάλλον ψηλός. Τό παρουσιαστικό του έδειχνε πως θά ήταν ευρωστός και εύσωμος στα νεάτα του. Φορούσε πάντα μαύρα κοστούμια — δέν ξέρω αν τό έκανε για να ίκανοποιή τά γούστα του ή τά φορούσε από πένθος. "Όταν ήταν νεώτερος έλεγαν πως ήταν πάρα πολύ πλούσιος. Άλλά είχε ένα τρομερό έλάττωμα. Ήταν σπάταλος σκορποχέρης, όπως λένε.

Τά χρόνια πέρασαν... γέρασε. Δέ μπορούσε να δουλεύη. Μά τό σύστημά του δέν τάφνησε. Του είχε γίνει πιά συνήθεια. Κι' έτσι τά τελευταία του χρόνια έμεινε με κάτι ελάχιστα ύπόλοιπα πού του τά δυνάμωναν οί συγγενείς πού τόν άγαπούσαν για την καλή του καρδιά.

Εγώ τόν θυμάμαι πού ζούσε δίπλα μας, σ' ένα σπιτάκι πνιγμένο στις πρασινάδες. Περνούσε εκεί μια ζωή ήσυχη, ήρεμη, κι' όλοι οί γειτόνοι τόν συμπαθούσαν για τά ψυχικά του. Μās έρχόταν άρετά συχνά στο σπίτι. "Εμās τά παιδιά μās άρεσε ν' άκούμε τις περιπέτειες πού μās διηγόταν άπ' τη ζωή του. Άλήθεια μās έξιτορούσε τόσο φώριες ιστορίες.

Μās έλεγε για τά ταξίδια του πούκανε στην Ευρώπη και στην Τουρκία. Άκόμα μās έξιτορούσε κάτι περιπέτειές του από τά πρώτα του χρόνια, πού τά πέρασε σε άπομερα χωριά της Αίγυπτου. Πώς τόν κυνηγούσαν ληστές και πως χτυπήθηκε και... και... Κι' έμείς όσο άκούγαμε, τόσο και τόν παρακαλούσαμε να λήη. Έμένα μ' έλεγε μεταξωτόν, γιατί μικρός ήμουν άδύνατος και καχεκτικός. "Όταν πάλι άρρωστούσαμε, θυμάμαι, ήταν άπαραίτητο ναφθώ. "Εμπαινε μέσα στην κάμαρα με ξεκούμπωτο τό σακάκι του και μ' άνοιχτή την άγκαλιά του. Πλησίαζε στο κρεβάτι, έσκυβε κοντά στον άρρωστο κι' έλεγε:

Ε! τώρα δέν είναι πιά τίποτα. Άφου ήρθα εγώ τελειώσε! Θά την πάρω την άρρώστια «μακριά... πολύ μακριά!» Θά πάω τώρα ίσα κάτω στο κεφαλόσκαλο και θά τή ρίξω στη θάλασσα.

Και λέγοντας αὐτά έσφιγγε με μια άπότομη κίνηση τά χλωμά χέρια του στο στήθος, σταυρώνοντας τό σακάκι του κι' έφειγε με τό χαμόγελο πάντα στα χείλη. Μά... μη νομίζετε πως αὐτό ήταν μια άπλη σκηνοθεσία μπρος στον άρρωστο. "Οχι! Σ' αὐτή τη στά-

ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Σαλωνίτισσαν* (ὁ κ. Ξενοπούλος ἔλαβε τὸ ὄρατο γράμμα πού τοῦ ἔγραψε ἅμα διάβασες τὴν «Ἀδελφούλα» του, καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ)· *Ἀριστομένην Κοιτογοῦρην* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ δὲλα)· *Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων* (κι ἐγὼ δὲν κατάλαβα τίποτα ἀπ' αὐτὰ τὰ γαλλικά· καὶ τί ν' ἀπαντήσης, σέ ποιόν, ἀφοῦ εἶναι ἀνώνυμα;)· *Μίνωα Γιαννακόπουλον* (χαίρω πολὺ· Ὁδὴγὸν ἔστειλα)· *Ἄνθος τοῦ Ἰονίου* (χαίρω κί· θ' εὐχαριστῶ πολὺ· τόμο καὶ Ὁδὴγὸν ἔστειλα)· θὰ εἶδες τὴν ἐγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου καθὼς καὶ τῆς ἀδελφῆς σου)· *Δίλιβελ καὶ Φερμάρε* (εὐχαριστῶ πολὺ, καλοὶ μου φίλοι, γιὰ τὸ γενναῖο σας ξεοπαθῶμα· μοὶ κάνατε τρεῖς νέους ἐτήσιους συνδρομητῆς—δὲν εἶναι λίγο!)· *Δολωμένο Ἀγκίστρι* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν γνωριμία· θὰ εἶδες ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινε· χαίρεται· μοὶ στὴ μαμμὰ, τὴν παλιά μου *Θαλασσία Νύμφη*)· *Μαριάνναν Στ. Ζερβοῦ* (τίς ἔλαβα ἐγκαίρως· εὐχαριστῶ γιὰ τίς εὐχές)· *Πέτρον Μιχαηλίδην* (ἔστειλα)· *Ἀριστογείτονα Τριανταφυλλίδην* (χαίρω πολὺ· ἔστειλα· δὲν θὰ πάρης καὶ ψευδώνυμο;)· *Δύραν τοῦ Ἀρίωνος* (τὸ ἔλαβα, θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ· περιμένω καὶ τὸ μεγάλο γράμμα)· *Πατησιώτικο Τριαντάφυλλο* (εὐχαριστῶ· τὸ ἔνα, εἶδες, ἐνεκρίθη· τὰ «Ἀγύριστα Κεφάλια» εἶναι στὸν τόμο τοῦ 1905)· *Δημ. Σερεμέτην* (τὰ διάβασα μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ σὰς συχαίρω πού ἔχετε ἕνα τόσο καλὸ σχολεῖο· ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ δημοσιεύσω, γιὰτί τότε θάπρεπε νὰ γράψω καὶ γιὰ τὰλλα καλὰ σχολεῖα, πού στήν Ἑλλάδα εἶναι τόσο πολλὰ!)· *Ταξιδιώτην* (τὰ ἔστειλα δὲλα)· *Πειραιωτάκι, Ἰοῖδα, Αἰώνιον Θρόλλον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Δεκεμβρίου, θάπαντῶς στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 272ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου, δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Μαρτίου.

73. Λεξιγραφος

Φαινόμενο εἶναι. Λῦται.
Ποῦ στὰ νερά τῆς θάλασσης
Συχνὰ παρατηρεῖται.
Κί' εἰν' εὐκόλο, θαρρῶ,
Νὰ ἐνώσετε ἕνα ἐπίρρημα
—Τὸ νί θὰ γίνῃ ῶ—
Μὲ δέντρο καρπερό.

Πριγκίψ Σερβίν

74. Μεταγραμματισμός

Βγάλε λάμβδα βάλε· νί
Κί' ἀπὸ ποταμὸ θὰ ἰδῇς
Τῆς Εὐρώπης, νὰ φανῇ
Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς.
Υπερασπίστης τῆς Πατρίδος

75. Αναγραμματισμός

Κοινὸ καὶ διάφανο ὄρνιθό
Σεῖς τ' ἀναγραμματίζετε,
Καὶ βασιλιά μ' αὐτὸ γνωστό
Ἐβραῖο μᾶς ἐμφανίζετε.

Παῦλος Αἰμιλίος

76. Αἵνιγμα

Αἰγύπτιος εἶναι θεός
Τ' ἄρσενικό μου·
Καὶ χρονικὴ μονάς ἀπλῶς
Τὸ θηλυκὸ μου. Δανὰν

77. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
2 3 4 5 = Δένδρον ἀειθαλές
3 2 4 5 = Γυνὴ τῆς Ἁγίας Γραφῆς
4 1 1 4 5 6 = Τύραννος τῶν Ἀθηνῶν
5 3 1 2 4 6 = Ὁροσειρὰ
6 2 3 5 6 = Δάμψις Παναχαϊκῶν

78. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

Μεταξὺ τῶν κάτωθι ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ θέσις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τὰριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἔξαγομενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι μηδέν:

2, 6, 4, 5, 8 + — × :

Παπαρούνα

79-84. Ἀκροστιχὶς μετὰ Πτερωτοῦ Γράμματος

Τ' ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Μούσαν. Πᾶσαι δὲ αἱ λέξεις αὗται ἔχουν ἀπὸ ἐν κοινὸν γράμμα—τὸ πτερωτόν—τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθεστῆς:

1, Εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν· 2, Μεγάλῃ θεά· 3, Μικρὸν κράτος τῆς Β. Εὐρώπης· 4, Ἐν τῶν ἐπτὰ χρωμάτων τῆς ἱριδος· 5, Υἱὸς βασιλεῦς τῶν Ἰουδαίων γνωστός ἐκ τῆς Γραφῆς· 6, Κυνικός φιλόσοφος Ἀθηναῖος.

Θάλης Βλαστός

85. Φωνηεντόλιπον

μγλ - κρβ - μγλς - φρτς
Ἀλεξανδρινὸ Ζιζάνιο

86. Γρίφος

	γαλ	ος	
Ἰκρί	γαλ γαλ	ος	ος
	γαλ γαλ	ν	
Τί εἶναι;	γαλ γαλ	ος	ος
	γαλ	ος	

Κηρύκειον

Α Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 44

527. Ὑπερίων (ὑπέρ, Ἴων) — 528. Κραναός-κρανός. — 529. Γαληνός-γαλανός - Κάλανος - κάλαμος - Κάλαμις. — 530. Τὰ γυαλιὰ καὶ τὸ ραβδί. — 531. Σῦκα (ΣΥ, ΚΑλέ...) — 532. Α Σ Τ Α Κ Ο Σ 533 ΤΙΣΣΑΦΕΡΣ Ι Α Ω Ν Η Σ (Ἰάννηρα, ΤΙΒΕΡΙΣ σφαῖρα, Ἄντεια, Α Ε Υ Σ φάσις, Εἰρήνη, ρα Κ Α Ρ Υ Δ Ι Α νίς, νήσσα, Ἡρα) Ο Ι Ι Ν — 534. ΜΕΤΩΝ Σ Ω Σ Σ Α Ν Η (Μ-αῖων, Ἔ-ρις, Τ-άλας, Ὡ-ρα, Ν-οῦς). — 535. ΙΝΑΧΟΣ-ΣΑΛΩΜΗ-ΑΘΑΜΑΣ (ἸΣΑυρος, ΝΑΘαν, ἈΛΑΣ, ΧΩΜα, ὈΜΑΣ, ΣΗΣτός). — 536. Τὸ πᾶν κινεῖται. — 537. Ὁ Χριστὸς ἐβασανίσθη (ὥχ' εἰς τ' ὥς, Εὔα, σ' ἂν εἰς, θῇ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΕ' — 55]

Μπαίνοντας στὸ ἀνθοστόλιστο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαίρετὸ καὶ ἀλληγογραφῶ μὲ δλους-ες. Δίσις: Δνῖδα Φιλίσσαν Ἀλεξοπούλου, ὁδὸς Πόντου 72, Ἀθήνας, διὰ: *Σανθὸ Ἀγγελουδί*

[ΛΕ' — 56]

Πορθμὲ τοῦ Εὐρίπου, Δευκὴ Καμέλια, στὸ γιορτασμὸ σας στέλνω δλόχρυσο μπουκέτο χρόνια καὶ ἀπ' τὸ διάβα λίγο χιονισμένο... Μετρήστε τίς δροσοσταλίδες, θᾶναι εὐχούλες.

Δουλουδένια Ὑπαρξις

[ΛΕ' — 57]

Πρωτομπαίνοντας στή χαριτωμένη οἰκογένεια τῆς Διαπλάσεως, χαίρετὸ δλους-ες. *Καρυῖνα*

[ΛΕ' — 58]

Ταξιδιώτη, ἐξακολουθεῖς ἀκόμη νὰ παίζεις ἀθῶα παιγνιδάκια;

Κουῖνη

[ΛΔ' — 59]

Δανάη, ἀδιακόπως γράφω, ἀπάντησέ με δὲν λαβαίνω· περιμένω. Κλεοπάτρα Σπανοδάκη. Σάμος Βαθῦ.

Ξανθομαλλοῦσα

[ΛΕ' — 60]

Ηλέκτρα Λάζου, δταν γυρίζεις ἀπὸ τὸ σχολεῖο, καλύτερα νὰ διαβάξης παρά νὰ γυρίζεις νὰ κουτοσμπολεῖς· τὸ ταῖναι πῶς πάει!!

Χρυσὴ Ἀκτίνα

[ΛΕ' — 61]

Οἱ Ἀκροατρίδες μου Μαργαρίτα Οἰκονόμου, Βιολέττα Χατζηνικολῆ, Ἡλέκτρα Λάζου. Σὲς ἄρρεσε:

Χρυσὴ Ἀκτίνα

[ΛΕ' — 62]

Στὸν Εἰρωνευτὴ καὶ σ' ὅλους τοὺς 45 εὐχομαι βίον... κοκορόσπαρτον!

Σπίρτο Μονάχο

[ΛΕ' — 63]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ δλους καὶ δλες. Γράψατε Δ/σιν: Μ. Καβαδιαν, Παρθενῶνος 7, Παλαιὸν Φάληρον, διὰ:

Τρελλὴ Κουκλίτσα

[ΛΕ' — 64]

Αποκαλύψεις: Διαβολοκρίτος=Πετροπούλακη, Νοικοκυροῦλα=Μαρκοπούλου, Πατησιώτικο Τριαντάφυλλο=Ἀξελού, Μικρὴ Ἀνθοπώλις=Οἰκονομοπούλου, Φλάμπουρο Δευτεριάς=Κατοιγιάννης, Φωνάκλας=Κιόρτσος, Μέντιουμ=Ζουλούμη. Θίασε Σαῖξπηρ, πρὸς τὸ παρὸν ἀλληγογραφῶμε; Κί' ἀργότερα... Ἐπίσης ἀλληγογραφῶμεν καὶ ἀνταλλάσσομεν Μ. Μ. μὲ δλους-ες. Γράψατε: Σοφίαν Σαρλῆ, Ταρέλλα 11, Ἀθήνας, διὰ: *Τρελλοπαρέα*

[ΛΕ' — 65]

Αλληγογραφῶμεν, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μ. μὲ δλους-ες. Γράψατε: Σοφίαν Σαρλῆ, Ταρέλλα 11, Ἀθήνας, διὰ *Πουπέ, Ἀκακίαν, Ἀελλώ*

[ΛΕ' — 66]

Εἰρωνευτῇ, χρόνια πολλά. Χαιρετίσματα στὸν Μάριο. *Χανουμάκι, Ζουζοῦ*

[ΛΕ' — 67]

Μακεδονικὸν Ἐντελδαῖς εἶσαι imitation? Ἀλληγογραφῶμεν; Γράψε πρώτη: Σοφίαν Σαρλῆ, Ταρέλλα 11, Ἀθήνας, διὰ *Χανουμάκι, Ζουζοῦ*

[ΛΕ' — 68]

Μπαίνοντας στὸ πνευματικὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως χαίρετὸ δλους καὶ δλες. *Ντῖνος Θώμης*

[ΛΕ' — 69]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ δλους-ες. Ἀνταποδίδω ἀμέσως. Δ/σις: Κον Ἀπόστολον Νούτσιαν, Σχολείων 14, Θεσσαλονίκη. *Ντῖνος Θώμης*

[ΛΕ' — 70]

Βαλεντῖνο, θάλθω στίς 20 σπῖτι σου, νὰ σέ ἰδῶ ὑστερα ἀπὸ 4 χρόνια. Θὰ μὲ θυμῆθης. *Π. Α.*

Ὁ Δαρυγγο-Ρινο-Ωτολόγος

Ἰατρός Μ. Π. Παπαδόπουλος

δέχεται 10-12.—Ὁδὸς Πατησίων

29.—Εἰς δὲ τὸ Νοσοκομεῖον

Ἀγία Ἐλένη μ. μ. δωρεὰν

τοὺς ἀπόρους.